SUNTEM ROMÂNI ȘI PUNCTUM. /M. EMINESCU/

Țara

Publicație a Frontului Popular Creștin Democrat

Apare din iunie 1989

14 APRILIE 1992
Nr. 16 (86)
PREȚUL 1,5 rub.

Fax 234 480 Telex 163 164

JALE BASARABEANĂ

Românie, Românie
Ce-ai lăsat Rușii să vie,
Să ne ducă'n pribegie?

Că vin nesfârșită brumă
Și norocul ni-l sugrumă
Sugruma-i-ar foc și ciumă...

Stema scumpă de domnie
E și ea în pribegie.
Țara-i jale și urgie...

Lanțul gleznele ne strânge,
Plânge tot Românul, plânge,
Nistrul duce numai sânge...

Pârcălabii și hatmanii
Trec prin noapte umbre stranii
Că i-au turburat dușmanii...

Și în goana lor nebună
Se înalță'n scări și sună
Jale grea din corn de lună...

Scoală-ți Țară, voevozii
Că păgânii-s mulți ca bozii
Și ne latră ca zăvăzii...

Cheamă-ți codrule, voinicii
Că ne'nneacă veneticii,
Căpcăunii, bolșevicii...

Tu Hotin, străbun Hotin,
Azi ești singur și străin,
Și păgânii vin și vin...

Voi stejari de la Tigheci
Dați alarma pe poteci
Că ne prăpădim pe veci...

Nistrule, să te ridici,
Căpitan peste voinici,
Să-i strivim pe venetici...

Furtunos să ieși din maluri,
Peste șesuri, peste dealuri
Și să-i îngropăm sub valuri...

Să le dăm pământ sub glie
Tuturor ce-or să mai vie,
Românie, Românie...

Vasile POSTEUCĂ

ATROCITĂȚI COMISE DE BANDELE DE SEPARATIȘTI RUSOFONI ȘI CAZACI ÎN TRANSNISTRIA

(Informații colectate de la martori oculari numele cărora sînt omise pentru a nu le supune pericolului de a fi lichidați)

DUBĂSARI

Mărturii ale locuitorilor satului Corjova, raionul Dubăsari, refugiați pe malul drept.

Grigore BEȘLEAGĂ, șofer la parcul de autobuze nr.3. A fost răpit pe drum, cînd mergea spre casă. Peste citeva zile, cadavrul lui a fost găsit în groapa abatorului de la marginea Dubăsarilor. Satrapii i-au jupuit pielea de pe corp și de pe față. Trupul îi era acoperit de arsuri, semne ale torturilor groaznice l-a care a fost supus. L-a recunoscut soția după îmbrăcă minte și după cheia de la casă care era în buzunar.

Mihai SAVIN, învățător din aceeași localitate. Un timp a fost considerat dispărut. Se bănuia că s-ar fi refugiat sau că e arestat. Corpul lui neînsuflețit a fost găsit în aceeași groapă a abatorului, schingiuit și el, cu urme de torturi.

COJUHARI (martorii nu-i cunosc prenumele), fratele directorului de școală din satul Lunga, rnul Dubăsari, pensionar. Dispă ruse și timp de trei săptămini nimeni nu știa nimic despre el. Sătenii l-au găsit în apropierea aceluiași abator. Trupul neînsuflețit al bătrînului purta urme de torturi. Bandiții îl luaseră într-o noapte din casă, ridicîndu-l din pat.

Tănase COȚOFAN, învățător. A fost răpit de gardiști de la înmormîntarea lui Tudose Tuntulescu. În timpul înmormîtării, gardiștii au deschis foc asupra cortegiului funerar. Se presupune că și Tănase Coțofan a fost ucis.

O femeie refugiată ne-a redat una din glumele sinistre auzită de la gardiștii rusofoni: «Groapa de la abator e pregătită și deschisă pentru moldoveni».

În Dubăsari, gardiștii și cazacii ajung să tragă unii în alții din cauza diferenței de salariu. Simbriașii morții pretind sume solide pentru «munca» lor.

TIGHINA

Muncitorul ZAHAROV de la cooperativa «Mecanizatorul». A fost găsit mort lîngă instalația pentru purificarea apelor dintr-un cartier periferic al Tighinei. Cu gîtul tăiat și cu cinci răni de gloanțe în piept.

Șoferul GOLBAN. A refuzat să transporte gardiștii la posturi, zicînd că dînsul nu se implică în politică și că și-a încheiat ziua de muncă. Gardiștii l-au înșfăcat și au dispărut într-o direcție necunoscută. Apa Nistrului i-a aruncat cadavrul pe mal. A fost împușcat în cap.

În livada satului Proteagailovca au fost găsite cadavrele a cinci locuitori din satele Firlădani, Chircăiești și Hagimus, localități situate în preajma Tighinei.

Un moldovean, neidentificat, a fost împușcat lîngă magazinul alimentar din satul Proteagailovca. Mortul a stat lungit în mijlocul drumului, oamenii temîndu-se să-l ridice.

Lîngă depoul de locomotive din Tighina a fost împușcat un tînăr moldovean dintr-un sat învecinat.

Polițistul Valentin PURICE, plutonier. Întreaga opinie publică a fost zguduită de imaginile video prezentate la TVM. Cadavrul lui a fost găsit în apa Nistrului. A fost răstignit, mîinile lui purtînd urmele cuielor bătute în palme. Pe frunte i-a fost încrustată o stea cu cinci colțuri. Unghiile și degetele erau zdrobite de călăi.

Patru polițiști au nimerit într-o ambuscadă în satul Gisca. Au fost mitraliați de gardiști, iar corpurile lor au fost arse. Rămășițele carbonizate au fost adunate în pungi pe polietilenă și înhumate în localitățile lor de baștină.

Numele celor patru polițiști care au fost arși de vii:

IZBAȘ Andrei, născut în 1951 în s.Dancu, r. Nincești. A lăsat trei copii (Vitalie, Alina, Dionis). Locuia în Chișinău.

CORDINEANU Valeriu, născut în 1969 în s. Chițcanii-Vechi, r. Telenești. Necăsătorit. Urma să se căsătorească în primăvara asta.

ȚURCANU Nicolae, născut în 1967 în s. Molești, raionul Ialoveni. A lăsat o tînără văduvă pe nume Svetlana și un fiu.

DUMBRAVĂ Valeriu, născut în 1969 în s. Cioroești, r. Nisporeni. Căsătorit.

Unele cazuri de bătăi, torturi și batjocură sintem nevoiți să le omitem pentru a nu periclita și mai mult viața celor care au avut «norocul» să scape vii din mîinile bandiților.

Nimeni nu cunoaște numărul celor dispăruți și uciși.

Mărturiile sînt incomplete, dar chiar așa cum sînt, cuprind întreaga tragedie prin care trece această multîncercată parte a poporului român.

Biroul de presă
al Frontului Popular Creștin-Democrat

Apocalipsă relativ calmă

După calvarul îndurat în gulagul sovietic, astăzi, cînd au devenit «independenți», românii basarabeni și transnistreni trebuie să suporte singuri, «fără vreun amestec din afară», consecințele unui război declanșat împotriva lor de Rusia. În timp ce oficialitățile de la Chișinău și București mai înconjoară plopii doldora de pere, zicînd că încă «nu s-au copt», la Nistru moartea dă pe de-a dreptul, curmînd viețile românilor.

Dacă acesta este tributul pe care cele «două state românești» îl plătesc Rusiei pentru gaz și petrol, n-ar fi păcat ca Rusia să aibă soarta Sodomei și a Gomorei.

În Postul Sfintelor Paști, la Tighina, fiii Rusiei pravoslavnice l-au crucificat pe românul basarabean Valentin Purice din satul Inești, raionul Telenești.

Pentru că baciul nostru s-a dovedit a fi din cale-afară de mioritic, iată că am și luat drumul Golgotei.

Pentru că am înghițit cu nemiluita gogoși despre palma interbelică a jandarmului român, acum stăm și ne uităm cutremurați la palmele străpunse de cuie ale polițistului Purice, răstignit pe cruce de cazaci și supus, ca Hristos, la toate chinurile crucificării. Steaua satanică cu cinci colțuri, incizată de cazaci pe fruntea acestui martir al neamului românesc, este și ea un semn că apocalipsa vine de la răsărit. O apocalipsă relativ calmă, dacă ne luăm după relatările «Mesagerului» și facem abstracție de cele ce se întîmplă dincolo de linia frontului cu populația care n-a reușit să se refugieze sau cu cei căzuți în prizonierat, dacă sîntem atît de naivi să credem că cei care răstignesc cu sînge rece, cei care au dansat pe corpurile incinerate ale celor patru polițiști arși de vii pe 4 aprilie la Gisca vor depune armele și își vor turna cenușă pe cap în fața membrilor comisiei de conciliere.

Relativ calmă pare a fi și Puterea, și nu este greu să înțelegem de ce. Ea a făcut tot ce a putut pentru a nu admite nici un amestec din afară în chestiunile noastre privind apărarea, asigurîndu-ne astfel o independență totală în războiul moldo-rus dintre anii 1992-?

Dar cum să înțeleagă lucrul acesta și moș Ion Cordineanu din Chițcanii-Vechi — Telenești pe care l-am văzut la funeraliile feciorului său Valeriu (unul din cei patru polițiști care au ars de vii la Gisca), fără grai și fără lacrimi, rămas singur în mijlocul ogrăzii după ce cortegiul funerar a ieșit pe poartă îndreptîndu-se spre cimitir. Ce apocalipsă s-a întîmplat în sufletul acestui tată căruia i s-a adus acasă un pachet de celofan cu cîteva oase înnegrite de fum — tot ce a mai rămas din flăcăul Valeriu care urma să se însoare în curînd?

Morții nu plîng. De la o vreme, cam de cîteva sute de ani, prin aceste locuri uitate parcă și de Dumnezeu nici cei vii nu mai au lacrimi ca să plîngă.

Nu lăsa, Doamne, jertfa de sînge a acestei semințiî fără răsplată!

S. BURCĂ

Cerem dreptul pe care l-am avut

Situația în care s-au pomenit moldovenii, români basarabeni în Republica Moldova este o realitate și un adevăr pe care l-au știut străinii: avem la nord și est un dușman crud, perfid, necruțător, care de secole ne urmă rește și ne distruge ca națiune pas cu pas, înlocuind în locul nostru ocupanți, coloniști, bandiți și criminali de drept comun. Acest imperiu al răului, clădit prin foc și sînge pe ruinele a mai multor popoare decimate, dispersate a ajuns și aici la noi, despărțindu-ne de frați, nimicindu-ne, rusificîndu-ne forțat. Cu așa dușmani nu se fac legături diplomatice, nu se arată ușa; cu ei se luptă pe viață și pe moarte.

Am ascultat la radio declarația tovarășului Yeltsîn. Nimic nou! Noi am știut cine este el. El reprezintă un popor răzvrătit, certat cu sinele său și în continuă mișcare spre dispreg ere altora din jur. El reprezintă pe cei de altădată, care pornind spre ținuturi mai calde, mai îmbelșugate, călcau în picioare tot ce vedeau în calea firii și elanului lor agresiv și distrugător, fără a se mai gîndi la rușii și ucrainenii care trăiesc aici, printre noi. La 4 martie a.c. Partidul Național Creștin s-a adresat Parlamentului și Guvernului Republicii Moldova cu propunerea concretă de a înarma pe voluntari, de a înarma pe mazili și pe răzăși, pe feciorii și nepoții lor, de a restabili căpitanii de mazili. Fiecare sat să aibă un batalion, fiecare oraș să aibă un regiment.

Nu cerem ceva neobișnuit, nu ne umilim cerînd pază și ajutor de peste hotare. Noi cerem să ni se întoarcă dreptul și privilegiul de a ne apăra noi singuri. Avem așa tradiții seculare; cînd mazilii și răzășii aveau arme în case și se apărau cu ele. Arma purtată ca podoabă la cingătoare sau ținută pe perete sub icoane favoriza și consolida demnitatea de om, bărbat, oștean pe lîngă cea de părinte, fiu sau tată. Cum se vor folosi aceste arme în viitor, vor hotărî viitorii conducători ai națiunii, care nu se vor teme de supușii înarmați mai mult decît de dușmanii lor externi.

Cerem numai dreptul nostru pe care l-am avut: să fim înarmați și atunci cazacii și criminalii de drept comun, precum și emisarii lor imperiali nu ne vor mai afla nepregătiți de a le da riposta cuvenită.

Vladimir NICU,
Președintele Partidului
Național-Creștin din Moldova
9 aprilie 1992

Ori ne reunim cu Țara, ori rămînem robi pentru vecie!

Noi, subsemnații, profesori la Liceul teoretic din or. Leova, aderăm la Consiliul Național al Unirii. Singele Transnistriei se varsă ca o continuare a politicii șovino-imperiale a rușilor. Politica Rusiei nu ne mai miră, dar ne miră incertitudinea și lașitatea noastră, nehotărîrea noastră de a cere ajutor de la București pentru a ne apăra demnitatea națională. Pentru noi acum și aici a sosit ceasul astral, ora deciziei: ori ne reunim cu Țara, ori rămînem robi pentru vecie. Să nu lăsăm să treacă acest ceas dat nouă de Domnul. Să nu scăpăm, frați români, clipa astrală, fiindcă l-am rugat pe Dumnezeu să ne-o dea. Așa să ne ajute Dumnezeu.

I. GĂLUȘCĂ, V CIOBANU,
M. PLOȘNIȚĂ, I. DIACONU,
M. CREȚU, I. PLUCCI,
G. BOSI, T. ILIȚU, I. PROFIR

Zi de muncă obișnuită

La redacția ziarului «Țara». Obișnuită numai în aparență, căci cea de vinerea trecută a avut realmente darul de a ne scoate din hățișul virgulelor și alineatelor buclucașe, ne-a mai descrețit puțin frunțile.

Darul are și un sens propriu în cazul dat, nu numai unul figurat. Vorba e că ne-a vizitat în corpore clasa a III-a «Ț» de la Liceul «Mircea Eliade» din Chișinău. Spunîndu-ne că în aceste zile tulburi nimeni nu poate sta liniștit în casă (sau în clasă), doamna profesoară Iulia Țugulea a ținut să înmîneze pentru ziar, cu titlu de ajutor, 50 de ruble din partea dumneaei și 100 de ruble aduse benevol de elevi.

Menționăm acest lucru nu pentru a le sugera și altora să procedeze la fel. Pur și simplu am dorit să le mulțumim frumos pentru un atare gest, în final asigurîndu-i că noi, la rîndu-ne, vom transfera suma adusă de copii în fondul refugiaților din Transnistria.

«Țara»

121